

متن پرسش

باسمه تعالی با سلام حضور استاد گرامی کلیت سوال درباره ایمان و راه تقویت آن تا رسیدن به یقین کامل است: * پشتوانه ایمان چیست؟ یعنی برای آنکه بدانیم آنچه که آن را واقعی میدانیم حقیقتا واقعی است (در حالی آن غیب است) چه راهی هست؟ آیا استدلال عقلی ما را بی نیاز میکند؟ (یا باید بکند) و یا اینکه نه؛ باید ایمان ما به شهود ختم شود؟ آیا این انتظار نابجایی است؟ * ما در توسلمان به اهل بیت علیهم السلام می توانیم انتظار پاسخ بگونه ای داشته باشیم که ما مطمئن کند که او هست و همانگونه است که ما میشناسیمش و اصلا زمانی که او را مخاطب خود قرار داده ایم واقعا او مخاطب ما است، شاید ما گمان میکنیم که او را مخاطب قرار داده ایم و با او ارتباط داریم ولی خود را فریب داده و مثلا با خود سخن میکنیم و اگر اشک میریزیم ناشی از چیز دیگری است (مثلا خستگی یا مشکلات روزمره یا..)* آیا ایمان امری ارادی است یعنی ما سعی کنیم با افزایش علم (عقلی و نقلی) و عمل در حد خودمان باور مندتر بشویم و میشویم؟ با تشکر از دقت نظر و وقتی که صرف میکنید التماس دعا

متن پاسخ

علیکم السلام، باسمة تعالی قلب انسان حقیقت را می شناسد، باید از طریق عقل متوجه آن حقیقت شد و با تزکیه و رعایت احکام شرعی، قلب را آماده کرد که با حقایق مأنوس شود. گفت: «اول قدم آن است که او را یابی...دوم قدم آن است که با او باشی» اگر معرفت کافی به جایگاه اهل البیت «علیهم السلام» یعنی انسان های کامل داشته باشیم و انسانیت را بشناسیم می توانیم نظر آن ذوات مقدس را بر قلب خود احساس کنیم و به خصوص در زیارت آنها تأثیر آنها را در اصلاح خود به خوبی دریافت نماییم. پس از آن که عقل را در تشخیص حقیقت به میدان آوردیم و تزکیه ی لازم را انجام دادیم نور ایمان خود به خود تجلی می کند. موفق باشید